

Jury-Erfaringer fra Frankrig.

Frifindelse af en Fejltagelse.

I en Sag, hvori en Mand ved Navn Blanchon var tiltalt for at have myrdet sin Kone, besvarede Meuse-Departementets Jury den 27. Januar 1909 af en Fejltagelse Skyldspørgsmaalet med »Nej« og Spørgsmaalet, om Forbrydelsen var begaaet med Overlæg, med »Ja«. — Blanchon var altsaa frifunden. — Publikum blev højst forbavset og foranstaltede Demonstrationer, hvilket dog ikke nyttede noget, da Kassationsretten tidligere i et lignende Tilfælde har erklæret, at der ikke foreligger den til Kendelsens Annulation fornødne Modsigelse i Jurens Svar, der »simplement« skal forstås saaledes, at der er vel begaaet en Forbrydelse med Overlæg, men Blanchon har ikke begaaet den.

Fordringer om Indflydelse paa Straffen.

Jurymændene i Departementet Østpyrenæerne har ved Slutningen af Oktober-Sessionen 1908 fremsat det Ønske, at det, indtil Straffeloven er bleven grundig forandret, maa være tilladt Juryen offentlig for Retten at angive det Straffe-Maximum, som den ønsker anvendt. Som Hovedmotiv til denne Anmodning anføres, at Jurymændene af den offentlige Mening opfattes som de eneste Ophavsmænd til den idømte Straf, og at de med dette moralske Ansvar for Øje og af Frygt for, at den Brug, som Domstolen vil gøre af deres »Skyldig«, ikke skal tilfredsstille deres Samvittighed, undertiden lade sig forlede til at udtale sig for Frifindelse.

Seine-Departementets Jurymænd for 2den Halvdel af Marts har den 27. April 1909 for Rettens Præsident fremsat Ønske om, at der gennem Lovgivningsmagten maa blive søgt udvirket en saadan Forandring i Straffeloven, at Ret-

ten under formildende Omstændigheder kan fastsætte en ringere Straf for Falskmønteri, end den for Tiden kan.

Samme Jurymænd havde under 22. April 1909 fri-fundet 4 Falskmøntnere, fordi disse, naar de kendtes skyldige, om end med formildende Omstændigheder, ikke kunde faa ringere Straf end 5 Aars Fængsel, hvilket forekom Juryen at være for meget.

Jurymændene for Departementet la Somme for Oktober-Sessionen 1909 har fremsat Ønsket om, at der i Besvarelsen af Spørgsmaalet om formildende Omstændigheder maa blive Adgang for Juryen til at udtale sig nærmere om, *i hvilken Grad* de formildende Omstændigheder ere tilstede. Det fremhæves ogsaa her i Motiveringens, at Juryen under de nuværende Forhold, da den ingen Indflydelse har paa Straffen, let fristes til at frifinde pure for at undgaa en for høj Straf og derved kommer ud i det meningsløse.

Seine-Departementets Jurymænd for 2den Halvdel af August 1909 havde samtidig med Afsigelse af sin Skyldig-Kendelse for en Person ved Navn Bonnet for Retten udtalt Ønsket om, at Vedkommende maatte faa en betinget Straffedom.

Da dette Ønske ikke blev efterkommet, men Bonnet uden videre dømtes til 3 Aars Fængsel, har Juryen tilstillet Rettens Præsident en Beklagelse af det Passerede, hvori det bl. a. hedder, at »et saadant Tilfælde kan, omend det er strengt overensstemmende med den nuværende Lovgivning, være meget farligt for den gode Retspleje, idet det driver Juryen til at frifinde pure de anklagede, som den ellers kunde have ønsket dømte til en betinget Straffedom.«

Der andrages derfor om, at Præsidenten vil søge gennem Regeringen at faa indført den Regel, at der i alle Tilfælde, hvor Loven om betinget Strafudsættelse efter Omstændighederne *kan* finde Anvendelse, skal forelægges Juryen et særligt Spørgsmaal om dette Punkt, og at dens Besvarelse skal være bindende for Domstolen.

Et lignende Ønske om Indflydelse paa Anvendelsen af betinget Strafudsættelse er ogsaa fremsat af Jurymændene i Oktober-Sessionen 1909 i Departementet Soône-et-Loire og Gard.

Førstnævnte Jury havde just frifundet en Sædelighedsforbryder, der ved sin Løsladelse fra Fængslet blev mishandlet af Folkemængden, som vilde kaste ham i Kanalen, og sidstnævnte Jury havde lige frifundet en Brandstifter, hvis Sag synes at have givet den Anledning til yderligere at fremsætte det endnu videre gaaende Ønske, at Juryen i Tilfælde, hvor den i Loven bestemte Straf forekommer den for haard, selv skal kunne fastsætte Straffen *under Lovens Minimum*.
(*Revue pén.*)

Man faar egentlig af Ovenstaaende et ret uhyggeligt Billede af franske Retstilstande: Juryerne erkende i Virkeligheden, at de jævnlig frifinde trods fældende Beviser, fordi de hellere vil lade den skyldige slippe for Straf end risikere, at han faar den Straf, som Domstolene i Henhold til Loven maa ikende. De tilsidesætte med andre Ord Loven, naar den ikke behager dem, og sætte i dens Sted deres eget Skøn, d. v. s. 12 tilfældige, vekslede og med Afgørelser af videre rækkende Betydning uvante Lægmands Skøn, der som Regel ikke vil være bygget paa nogen dybere, ansvarsbevidst Samfundsfølelse, men langt hyppigere kun vil være Udtryk for de personlige eller lokale Vinde, der i Øjeblikket blæse i vedkommende Departement, maaske tilmed ganske forskellige fra dem, der blæse i Nabodepartementet.

Som det af de refererede Udtalelser fremgaar, har Juryerne da ogsaa selv en Følelse af det betænkelige ved denne Praxis udenfor Loven; just derfor søge de at faa legaliseret den Indflydelse paa Straffens Størrelse, som de for Tiden tilsnige sig. — Skulde nu *alle* de gjorte Forslag tages til Følge, vil det sés, at Resultatet vilde blive, at Juryen ikke blot kunde bevilge betinget Strafudsættelse, men ogsaa fastsætte Straffen ganske frit uden Hensyn til Lovens Minimum.

At Lovens Straffe-Maximum endnu blev tilbage, synes ret betydningsløst, da ingen Jury endnu har beklaget sig over, at dette ikke har kunnet overskrides. I Virkeligheden kunde man derfor ogsaa lige saa godt afskaffe dette eller med andre Ord indskrænke Straffeloven til en simpel Opregning af de strafbare Handlinger og overlade Resten til Juryens Magtfuldkommenhed. Ogsaa denne Begrænsning vilde dog sikkert snart føles trykkende, uforsvarlige Frifindelser atter komme paa Mode og Kravet lyde paa, at Juryen ogsaa selv burde bestemme, hvad der overhovedet skulde være strafbart.

Det vil sés, at disse meget nærliggende Konsekvenser af Juryens Fordringer om Indflydelse paa Straffen, endog udenfor Lovens Grændse, i Virkeligheden føre til en fuldstændig Omvæltning af Forholdet mellem den lovgivende og den dømmende Magt og — skønt udsprungne af folkelige Frihedsbestræbelser — vil bringe Udviklingen tilbage til fjerne Tidens Standpunkt. Dengang fastsatte Stammens *Hovding* den Straf, som han fandt passende for, hvad *han* ansaa for Forbrydelse; gennem mange Kampe naaede man til, at *Loven* bestemte, hvad der var Forbrydelse, og fastsatte Straffen, og at *Domstolene* dømte i Henhold til Loven, og dette ansaa man for en Betyggelse for Samfundets Orden og for den personlige Sikkerhed og Frihed. — Hvis Juryen nu skal spille Høvdingens Rolle, vil maaske mange foretrække Fortidens Retspleje — det var dog Høvdinge-*Egenskaberne*, der skabte Høvdingen, medens noget tilsvarende næppe lader sig sige om Jurymændene.

Forhaabentlig vil dog den her refererede Bevægelse i Frankrig — tværtimod dens Formaal — føre til, at Juryen vises tilbage til sit rette Omraade, Skyldspørgsmaalet, og at der træffes legale Kauteler imod de Kompetenceoverskridelser, der længe har truet med at kompromittere den franske Retspleje, og forhaabentlig vil ogsaa de Nationer, som ere i Færd med at indføre Juryen, af Frankrig lære, hvorledes det *ikke* skal være.